

[Jan Petersen]

Vi vil ikke acceptere, at der bliver tale om daginstitutionstuer uden en uddannet pædagog. Dem må vi så finde, og det er der i pladsforliget også taget hensyn til i form af midlertidige ordninger som f.eks. åben uddannelse og omskoling af pædagogmedhjælpere.

Til slut vil jeg komme med et par bemærkninger om selve pladsgaranti-problestillingen. Vi er ikke parate til at gå ind i en generel lovgivning, der pålægger kommunerne en pligt til at skaffe plads til alle. Vi mener, at der kan være forskel på de metoder, man anvender for at skaffe plads til alle, i en landkommune i Jylland og i en københavnsk forstadskommune – for at nævne to eksempler på kommuner, som har løst deres problem indtil videre. Vi mener, at man må vente og se, hvordan de pladsgarantier breder sig. Vi har opfordret konkret til, at man giver en garanti, når forældrene søger forældreorlov, så de dermed kan være sikret en plads, når de måtte vende tilbage til arbejdet.

Vi vil altså hellere se lidt på de kommunale erfaringer, der findes, se, hvad der er gemt i dem, og se, hvilke metoder man dér anvender. Så kan det jo være, at vi en dag skal drøfte, hvorledes vi kan udforme mere generelle regler for det, men det kan vi ikke give tilsagn om i dag. Vi er sagligt set simpelt hen ikke klar til det, og det sætter jeg egentlig også spørgsmålstegn ved om SF er. Man kunne passende spørge i landets største kommune, hvor SF har indflydelse, hvordan man dér forestiller sig en realistisk pladsgaranti.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil indlede med at sige, at sigtet med SF's beslutningsforslag er helt i overensstemmelse med, hvad den konservative folketingsgruppe kunne ønske sig på dette område. Vi er helt enige med SF i, at en vigtig forudsætning for et velfungerende familieliv med udearbejdende småbørnsforældre er, at børnene kan blive passet på en for både forældrene og børnene tilfredsstillende måde.

Som bistandsloven er i dag, har kommunerne fået pålagt at sørge for det nødvendige antal daginstitutionspladser til børn. Det mener vi også at kommunerne gør et stort arbejde for at leve op til. Det er vores indtryk, at børnepasningen i kommunerne prioriteres meget højt, og at der tænkes yderst kreativt for at imødekomme det store behov. Nogle kommuner har

allerede indført en pasningsgaranti. Derfor er det også lykkedes at hæve dækningsprocenterne ganske betydeligt. Alligevel beder kommunerne Folketinget om at få løsnet de snærende bindinger, de føler at vi i dag har i lovgivningen. Man vil gerne kunne give forældre mulighed for at sige ja tak til et tilbud om kontante midler til selv at finde en pasningsordning. Den mulighed har Folketinget afvist så sent som her i formiddags. Det er ærgerligt; det er trist, at man ikke lytter til, hvad der rører sig ude i kommunerne, at Socialdemokratiet og den nye regering ikke lytter til, hvad Kommunernes Landsforening med dens formand, en socialdemokrat, i spidsen beder om. Derfor forekommer det som lidt tom retorik, når Socialdemokratiet gang på gang fremhæver det store behov for at fremskaffe flere pasningsmuligheder.

I den konservative folketingsgruppe mener vi, at de enkelte kommuner er de rette til at vurdere, hvad man skal stille op med den stigende efterspørgsel efter institutionspladser, da der fra den ene kommune til den anden er stor forskel på behovet. Det er jo en problematik som denne, der bl.a. har været baggrunden for den forhenværende regerings decentraliseringspolitik. Vi kan derfor ikke gå ind for et forslag, der i den grad indeholder elementer af statslig styring. Det er her vigtigt at slå fast, at børnepasningsområdet henhører under det kommunale selvstyre, og at det derfor er op til de enkelte kommuner eventuelt at lave garantiordninger som den foreslåede.

Med hensyn til finansieringen af forslaget kan vi simpelt hen ikke gå med til bare at forhøje bloktilskuddet, hver gang den offentlige sektor skal udbygges, uden at finansiering er fundet andetsteds. Hvis en kommune ønsker at afsætte midler for at få afviklet en eventuel venteliste, må det også være kommunens opgave at finde disse midler ved en omprioritering. Sammenhængen mellem beslutningskompetence og økonomisk ansvar er faktisk et ganske godt system.

Med de ord kan det vel ikke forbløffe, at vi fra konservativ side må afvise det foreliggende beslutningsforslag, men jeg skal ikke undlade at notere, hvilke flotte ambitioner man har fra SF's side. Man mener, at man kan afskaffe ventelisterne i 1996. Alligevel skulle Socialdemokratiets ordfører overtrumfe ambitionsni-